

ĐỀ BÀI

EM HÃY
TỰ KỂ VỀ
BẢN THÂN.

Bài làm

Một tháng đã qua, bây giờ đang giữa tháng mười. Trong hơi thu lành lạnh, tôi vẫn bối rối, ngượng nghịu mỗi lần nhớ lại giờ sinh hoạt lớp đầu năm học lớp Sáu. Vừa dứt ba tiếng trống, cô giáo chủ nhiệm mới bước vào lớp, cất tiếng rất trong và dịu:

– Hôm nay chúng ta sẽ làm quen để hiểu nhau hơn, để cùng nhau thi đua học tốt, dạy tốt. Trước hết, lần lượt từng em sẽ tự giới thiệu về bản thân mình. Nào! Cô mời em ngồi bên phải bàn đầu!

Thốt giật mình vì bất ngờ, đỏ mặt, tai nóng ran, tôi từ từ đứng dậy, phải cố hết sức mới bắt đầu được mấy câu giới thiệu về bản thân. Tôi ấp úng và lí nhí:

– Dạ! Thưa cô cùng tất cả các bạn mới, cũ, đã quen và sắp quen! (Có tiếng cười khinh khỉnh ở mấy bàn dưới!), em xin có đôi lời giới thiệu về mình ngắn gọn như sau: À! Thưa cô! Em xin phép cô khi nói với các bạn được xưng “tôi” hoặc “mình” ạ!

Cô giáo khẽ mỉm cười gật đầu. Tôi phấn chấn tiếp tục:

– Mình họ Lê, đệm Vân, tên Quýt. Bố bảo, để kỷ niệm ngày sinh mình đúng vào mùa cam, quýt đang rộ. Còn chữ đệm là để nhớ tới làng quê mẹ mình: Làng Vân. Bố mình thì quê ở làng này. Nhà mình ở xóm Cỏ Ngõng, thôn Đông Sen, cách trường độ vài trăm thước thôi! Khi nào có dịp, mời các bạn vào chơi! Mình cao một mét tư, nặng bốn mươi kí chẵn. Tỉ lệ chuẩn đấy! Da ngăm ngăm như người Braxin, nhưng mũi lại hơi bị tẹt! Được cái tai to, mắt sáng ngời, và nhất là có nụ cười rất chi là... khó chịu!!! (Cả lớp lại cười vang!)

Chỉ mấy tuần nữa là mình tròn mười một tuổi rồi các bạn ạ! Không biết, ở lớp này, mình sẽ được làm anh, làm em của những bạn nào đây? Là con một, nên mình khoái có anh, có em lắm! Nói các bạn đừng cười, vốn con nhà làm ruộng nên mình ăn khỏe, ngủ khỏe, đi chăn bò, cắt cỏ, bẻ ngô, giỡ khoai, đập đất, cả nhổ mạ, gặt lúa nữa đều khá. Nhưng cũng vì ham làm việc đồng giúp bố mẹ mà năm ngoài mình thiếu có nửa điểm là đạt học sinh tiên tiến đây. Tiếc quá! Năm nay, phải làm ít hơn một tí, phải học nhiều hơn một tẹo... Mình thích chơi các loại bóng, cầu, thích xem phim Ấn Độ vì trong phim có nhiều bài hát rất du dương. (Lại có tiếng cười, tiếng xì xào?!)

Lớn lên, mình mơ được làm nghề hướng dẫn viên du lịch để thỏa sức đi đó, đi đây, hiểu nhiều, biết rộng... Từ bé đến giờ, mình mới được ra thăm Lăng Bác có hai lần!... Nhưng nghe nói, muốn theo nghề này phải giỏi tiếng nước ngoài. Mà ngoại ngữ, với mình thì... thì...

– Chúc Vân Quýt học giỏi, làm chăm để đạt ước nguyện của mình! Buổi đầu hãy tạm thế nhé! Cô mời bạn tiếp theo!

Tôi ngồi xuống và cứ bản thân nghĩ, hình như tôi đã kể về mình ngắn, buồn cười lắm lắm. Nếu không tại sao cả lớp lại cười và sao cô không để tôi kể tiếp nhỉ? Từ hôm nay đến giờ tôi vẫn chưa hết băn khoăn...